

EL CEC VA LLANÇAR LA CAPA

per GRISELDA COS I BOADA, osb

L'evangeli de Marc, que és tot ell marcat per una gran discreció sobre el misteri personal de Jesús, avui se centra en el diàleg entre el cec Bartimeu i Jesús de Natzaret.

Jesús, acompanyat de molta gent, està culminant el seu viatge cap a Jerusalem; i el cec que seia vora el camí, sentint el brogit de la gent que passava, començà a cridar: «Jesús, fill de David», anticipant així l'aclamació amb què Jesús seria aclamat el diumenge de Rams. La gent el renyava i el feia callar. Però Bartimeu hi afegí: «compadiu-vos de mi!». Jesús s'aturà i el va cridar. La relació personal sembla essencial a Jesús: El diàleg mostrà la fe del cec i la paraula de Jesús, esdevingué actuant i eficaç.

Aquest és un relat sobri però ple de detalls essencials. Jesús el cridà i el cec «llançà la capa, ... i anà cap a Jesús». El cec pregà: «Rabuni, feu que hi vegi. A l'instant hi veié, i seguí Jesús camí enllà» cap a Jerusalem! Que vol dir cap a on es revelarà plenament la força salvadora de Déu.

Seguir Jesús val més que la capa, l'única possessió que el cec tenia. Recordem què digué Jesús al jove ric: «deixa el que tens, vine i segueix-me». I el cec llença la capa. I Jesús deixa clar que el que dona sentit a la vida és la fe!

Bartimeu, davant de Jesús, el reconeix com a Mestre!!! Li diu: «Rabuni, feu que hi vegi». La frase central, però, de tot el passatge són les paraules de Jesús dient: «Ves, la teva fe t'ha salvat». I allò que qualifica el cec és que, a més del desig de veure i de viure, va llançar la capa, l'única possessió que tenia. I prengué l'opció ferma de seguir Jesús camí enllà.

Sentir que ens diuen: «Anima't, Jesús et crida», llançar la capa, pregar dient: «Senyor, tingueu pietat de mi», i seguir Jesús cap a Jerusalem, serà sempre l'acompliment de l'acte de fe essencial de la nostra vida.

En l'evangeli de Marc aquest fou l'últim episodi de Jesús en el seu camí cap a Jerusalem.